

Nagyszalánczy Brunó †

(1879—1939.)

A magyar erdészet fájának egyik legértékesebb ágát törte le e napokban a könnyörtelen halál.

Nagyszalánczy Brunó elhunytával ismét eggyel apadt azoknak a vérbeli erdészeknek száma, akik soha el nem múló barázdát szántottak a magyar erdőgazdaság ugarán.

Nevét, fáradhatatlan munkásságát, szeretetreméltó egyéniségét és meleg baráti szívét ismerte mindenki, akinek a magyar erdészettel valami kapcsolata volt. Kiváló szaktudása, higgadt ítélőképessége vitték előre szépen ívelő hivatali pályáján az államerdészetnél, amelynek hosszú időn keresztül a vezérkarához tartozott.

Nagyszalánczy Brunó 1879. február hó 15-én született Nagyszalánczon, Abauj-Torna vármegyének még mindig idegen kézen lévő részén, hol édesatyja akkoriban *gróf Forgách István* erdőmestere volt. Már gyermekkorában magába szívta az erdő szeretetét, amely aztán elkísérte a sírig.

Középiskoláit Kassán járta és erdészeti tanulmányainak befejezése után, 1900-ban a rimaszombati m. kir. erdőhivatalhoz nevezték ki ideiglenes minőségű erdőgyakornoknak.

Két évvel később, amikor az erdészeti államvizsgát letette, Erdélybe, a csikszeredai m. kir. erdőhivatalhoz helyezték át. 1904-ben, mint m. kir. erdészjelölt, visszakerült a rimaszombati m. kir. erdőhivatalhoz. Innen 1907-ben szolgálattételre a földművelésügyi minisztérium I. A. ügyosztályába rendelték be.

1907-ben m. kir. erdész, 1911-ben m. kir. erdőmérnök, 1916-ban főerdőmérnök, 1921-ben erdőtanácsos és rá hat évre főerdőtanácsos.

1932 augusztusában kapta meg a miniszteri tanácsosi címet és jelleget, a következő év júliusában pedig valóságos miniszteri tanácsos lett. Ebben a rangban vonult 1936 június végén végleges nyugalomba.

Nagyszalánczy Brunó évtizedeken át volt az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának nagyrabecsült tagja és amíg a betegség lábáról le nem döntötte, az egyesület minden megmozdulásában a legtevékenyebben vett részt.

Az új erdőtörvény összeállítása és kodifikációs munkája az ő nevéhez fűződik. Az előkészítő tárgyalásoktól kezdve, a tervezetnek, a módosításoknak, majd a végrehajtási utasításnak minden részletét behatóan megvitatta az érdekképviselettel és ennek

a fáradhatatlan buzgóságnak, óriási körültekintésnek és tiszta tárgyilagosságnak a korszakalkotó eredménye az a mű, amely elindította a magyar erdőgazdaság fejlődését egy jobb jövő felé és emléket emelt — *aere perennius* — az alkotójának.

Nagyszalánczy Brunó munkás élete nem szünt meg a nyugalombavonulással, sőt tehetségének sokoldalúsága talán csak ezután jutott volna teljes mértékben érvényre, ha a kegyetlen halál ebben meg nem akasztja.

Kiváló szolgálatainak elismerését jelentette, hogy a m. kir. földművelésügyi miniszter az Országos Erdőgazdasági Tanácsban is helyet biztosított neki és az Országos Fagazdasági Tanácsban az alelnöki tisztet ruházta rá. Fakereskedelmi körökben is mindig általános figyelmet keltett az állásfoglalása, ezt a „*Magyar Fapiac*“-ban megjelent tanulmányainak élénk visszhangja igazolja.

Amikor pedig az Országos Erdészeti Egyesület programjába vette a vadászati törvény revíziójának előkészítését és a minden oldalról éles megvilágítást igénylő alapelvek lefektetéséről volt szó, *Nagyszalánczy Brunó* önként vállalt tagságot abban a bizottságban, amely heteken át tartó tárgyalásokkal tudta csak feladatát megoldani.

Ezért hihetetlen szinte számunkra, hogy ez a páratlan buzgóság, ez az izzó szakszeretet már nincs közöttünk és aki alig néhány hónappal azelőtt még ragyogó tervekről beszélt, megtért abba a földbe, amelyért egy életen át dolgozott.

Legyen a vigasztalónk, hogy még megérhette a magyar látóhatár megnövekedését, hogy feléje zúgtak ifjúságának szép emlékeivel a kárpáti fenyvesek és hogy a sokat szenvedett, áldott magyar föld szeretettel fogadta ölébe hű fiát, aki hű volt mindhalálig hitében, magyarságában és szakszeretében.

Emlékét kegyelettel őrizzük.

—ie.